

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΗΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλικοῦ γρόσια διατηρ. 50-
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξάμηνη καὶ Τρίμηνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦβίωτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 19 Ὀκτωβρίου 1940

Ἔτος 62ον.— Ἀριθ. 47

Ἡ ΜΙΚΡῆ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ F. W. BURNETT

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅταν πάτησεν τὸ κατώφλι ἡ Σάρα ἐκλείσε σιγὰ τὴν πόρτα πίσω τῆς, ἔπιασε τρυφερὰ τὴν Μπέκυ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἔφερε μπροστὰ στὴ λαμπερὴ φωτιά καὶ τὸ γεμάτο τραπέζακι, μπροστὰ σ' ἅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια πράγματα ποὺ ἔχαναν τὸ κεφάλι τῆς νὰ γυρίζῃ καὶ τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ.

— Εἶναι ἅλα ἀληθινά, τῆς εἶπε, δὲν εἶναι ὄνειρο. Τὰ ἔπιασε μὲ τὰ χέρια μου. Ἦρθε ὁ Μάγος, Μπέκυ, ὁ Μάγος ποὺ δὲν ἀφήνει νὰ εἶναι κανεὶς δυστυχισμένος ὡς τὸ τέλος.

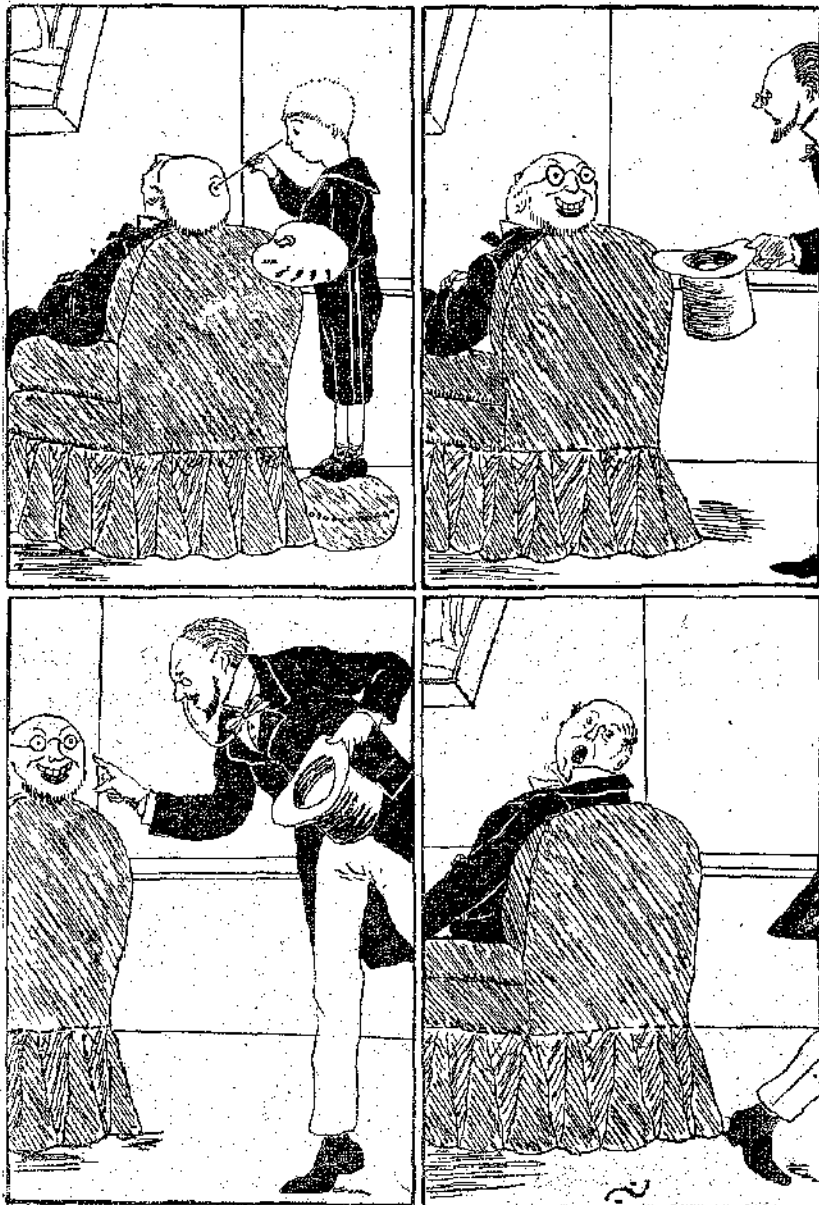
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ὁ ἐπισκεπτήτης

Καὶ τώρα, φαντασθῆτε, ἂν μπορεῖτε πῶς πέρασε ἡ ὑπόλοιπη βραδυά. Φαντασθῆτε τὰ δύο μας κοριτοάκια καθισμένα ἐπάνω στὸ χαλί, μπρὸς στὴ φωτιά ποὺ ἔκανε τὴν παλιὰ σόμπα νὰ κοκκινίξῃ ὀλόκληρη. Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τους, ἔταν σηκώνοντας τὰ καπάκια ἀπὸ τὰ πιάτα βρῆκαν μιά σούπα ποὺ ἀχνίζε ἀκόμη καὶ σάνδουιτς καὶ φρυγανιὲς ἀλειμένες μὲ βούτυρο καὶ ἅλα αὐτὰ ἀρκετὰ γιὰ νὰ φᾶνε δύο καὶ νὰ χορτάσουν.

Ἐνας παλιὸς κωσὲς ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ νικητήρα χρησίμευσε γιὰ φλυτζάνι στὴν Μπέκυ καὶ τὸ ποτάκι ἦταν τόσο ὑπέροχο, ὥστε ἦταν ὀλότελα περιττὸ νὰ θάλλουν ὅ,τι δήποτε μὲ τὴ φαντασία τους τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐπιῆσαν. Τὰ δύο παιδιὰ ζεσταμένα καὶ χορτασμένα εἶχαν ἀρχίσει νὰ συνέρχονται κι' ἦταν γεμάτα χαρὰ. Κι' ἡ Σάρα, βεβαιωμένη τέλος πάντων ὅτι τ' ὄνειρό τῆς ἦταν ἀλήθεια, ἀφήνε τὸν ἑαυτὸ τῆς ἐλεύ-

Ο ΦΙΛΑΚΡΟΣ ΘΕΙΟΣ, Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΗΝΕΨΙΟΣ ΚΙ' Ο ΒΙΝΣΤΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 4 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΔΟΓΙΑ

* Ἀνεγνώστη καὶ ἠνεκονώθη ἐκ τῆς Ἡλιαρχίδος

θερον να ευχαριστηθῆ χωρὶς να σπάξῃ τὸ μυαλό της ἢ ἀνακαλύψῃ μετὶ τρόπο εἶχε γίνει αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἄλλωστε εἶχε πιά τόσο παλὸ συνειθίσει να ζῆ μέσα σ' ἕνα φανταστικὸ κόσμο, ὥστε καὶ τὸ πιδ ἀματανόητο πράγμα τῆς φαινόταν πολὺ φυσικὸ καὶ δὲν ἐβρισκὲ τίποτε τὸ παράξενο σ' ὅ,τι κι' ἂν τῆς ἐτύχαινε.

— Δὲν γνωρίζω κανένα ποὺ να μοῦ κἀνῆ μιὰ τέτοια ὠραία ἐκπληξῆ, εἶπε. Μὰ ἔπαις καὶ νᾶναι, αὐτὸ τὸ πρόσωπο ὑπάρχει. Γιατὶ ἡ φωτιά ἔπου μπροστά της καθόμαστε καὶ ζεσταίνομαστε εἶναι ἀληθινὴ καὶ τὸ τοῦτὶ ποὺ πίνουμε εἶναι κι' αὐτὸ ἀληθινὸ. Ἔχω ἕνα φίλο, Μπέκου. Κάποιος ὑπάρχει ποὺ με συλλογίζεται καὶ με φροντίζει.

— Δὲν φοβάστε, μίς, ψιθύρισε ἡ Μπέκου με κάποια ἀγωνία στὴ φωνή της, πῶς δλα αὐτὰ μπορεῖ να χαθοῦν ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη καὶ καλὰ θὰ κάνουμε να βιαστοῦμε να τὰ φάμε μιὰ ὠρα ἀρχήτερα;

Καὶ με τὰ λόγια αὐτὰ ἄρπαξε ἕνα σάνδουιτς καὶ τῆσως σχεδὸν ὀλόκληρο μέσα στὸ στόμα της.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, σκέφθηκε, ἂν δλα αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ὄνειρο, τί χρειάζονται οἱ καλοὶ τρόποι;»

— Ὅχι, ἀπάντησε ἡ Σάρα, μὴ φοβάσαι, δὲν θὰ χαθοῦν. Αὐτὸ τὸ τσουρέκι ποὺ τρώω τὸ νοιώθω, αἰσθάνομαι τὴ νοστιμάδα του. Στὸν ὕπνο του δὲν τρώει κανεὶς ποτὲ σ' ἀλήθεια. Ἰσως, ἔπεισα ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο καὶ μοῦ καψιμὲ τὸ χέρι μου. Ὅχι, μείνε ἡσυχῆ, δὲν εἶναι ὄνειρο.

Τὸ καλὸ φαί, ἡ ζέστη ἔκανε ὥστε να τὶς κυριεύσει σιγὰ-σιγὰ μιὰ γλυκειὰ νάρκη, ἡ νύστα τῶν εὐτυχημένων, ζεσταμένων καὶ καλοφαγωμένων παιδιῶν. Ἡ Σάρα τινάχτηκε γιατί για μιὰ στιγμή ἔνοιωσε πῶς κουτουλοῦσε.

Ἐβριξε μιὰ ματιὰ στὸ κρεβάτι της, ποὺ ἀπόψε ἦταν ἔτσι μεταμορφωμένο. Οἱ κουβέρτες ἦταν ἀρκετὲς για να τὶς μοιραστῆ με τὴ Μπέκου καὶ να εἶναι κι' οἱ δύο τους καλὰ σκεπασμένες.

Πρὶν καληνυχτίσει τὴ Σάρα ἡ Μπέκου ἔβριξε μιὰ ματιὰ γύρω της.

— Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ, μίς, εἶπε, ἂν αὐριο τὸ πρωὶ ἔχουν χαθῆ δλα, ἀπόψε μιὰ φορά τὰ χαρήκαμε.

Ἐκοίταξε ἕνα-ἕνα χωριστὰ, σὺν να ἤθελε να χαράξῃ τὸ καθενὸς τὴν εἰκόνα για πάντα στὸ μυαλό της.

— Ἡ ὠραία φωτίτσα, εἶπε, μετρώντας με τὰ δάχτυλα, οἱ ἀφράτες κουβέρτες, ἡ πολυθρόνα, ἡ ἑμορφῆ

τριανταφυλλιά λαμπίτσα, τὸ χαλί. — Κι' ἀκόμα, πρόσθεσε, φέρνο-τας μ' ἕνα εὐγλωττο κίνημα τὸ χέρι της στὸ στομάχι της, τὰ σάνδουιτς, τὰ τσουρέκια, ἡ σουπίτσα, τὸ τοῦτὶ... Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀληθινὰ, δὲν θὰ τὰ ξεχάσω.

Καὶ βεβαιωμένη πιά πῶς εἶχε ζήσει πραγματικὰ τὸ ὄνειρό της, πῆγε στὴν κάμαρά της να κοιμηθῆ.

Χάρης σὲ ποῖο μουσικὸ τηλέγραφο ὄλο τὸ παρθεναγωγέο γνώριζε τὸ ἄλλο πρωὶ πῶς ἡ Ἐρμίνα ἦταν τιμωρημένη να μείνῃ δλη τὴν ἡμέρα κλεισμένη μεσ' στὴν κάμαρά της, πῶς ἡ Σάρα Κρήβ βρισκότανε σὲ ἀπόλυτη δυσμένεια καὶ πῶς ἡ Μπέκου θὰ εἶχε διωχτῆ κιόλας ἀπὸ τὰ ξημερώματα, ἂν εἶχαν βρεῖ ἄλλη να τὴν ἀντικαταστήσουν. Οἱ ὑπνρέτριες κατάλαβαν πῶς ἡ μίς Μιντοῖν τὴν κρατοῦσε μόνο καὶ μόνο γιατί τῆς ἦταν ἀδύνατο να βρῆ ἕνα κορίτσι τόσο ἔρημο κι' ἐγκαταλειμένο, ποὺ να δεχθῆ τὰ ἐργάζεταὶ σὰν σκλάβο μ' ἕνα τέτοιο γελοῖο μισθό. Καὶ οἱ «μεγάλες» ἔλεγαν μεταξύ τους, πῶς ἂν ἡ μίς Μιντοῖν δὲν ἔδιωχνε τὴ Σάρα, τὸ ἔκανε γιατί τὴν σύμφερε περισσότερο να τὴν κρατήσῃ.

— Μεγαλώνει πολὺ γρήγορα καὶ τὰ μαθαίνει δλα με τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, εἶπε στὴν Λαβίνια ἡ Τζέσση. Ἔτσι σὲ λίγον καιρὸ θὰ μπορέσουν να τῆς ἐμπιστευθοῦν μιὰ ὀλόκληρη τάξη καὶ δὲν θὰ τῆς πληρώ-νουν κιόλας κανένα μισθό. Ὡστόσο, Λαβίνια, ἦταν πολὺ ἀσχημο αὐτὸ ποὺ ἔκανες, ποὺ πῆγες να τὴν μαρτυρήσῃς πῶς διασκέδαζε ἀπάνω στὴ σοφίτα. Ἀπὸ ποῦ τὸ ἔμαδες;

— Ἀπὸ τὴ Λόττη. Εἶναι τόσο μωρὸ, ποὺ δὲν καταλαβαίνει τί πρέπει να πῆ καὶ τί δὲν πρέπει. Ἄλλωστε δὲν βλέπω τί κακὸ ἔκανα ποὺ πῆγα καὶ εἰδοποίησα τὴν μίς Μιντοῖν. Εἶχα τὴν ἐντύπωση πῶς αὐτὸ ἦταν τὸ καθήκον μου, συνέχισε ἡ Λαβίνια φουσκώνοντας σὰν γάλο. Γιατὶ ἡ Σάρα ἔξαπατοῦσε τὴ μίς Μιντοῖν. Ἄφησε ποὺ τὴ βρῖσκω γελοία μ' αὐτὸ τὸ ψωροπερήφανο ὕφος ποὺ παίρνει. Δὲν κοιτάζει καλύτερα τὰ κουρέλια της;

— Τί ἔκαναν οἱ τρεῖς τους δταν μῆξε μέσα ἡ μίς Μιντοῖν, ρώτησε ἡ Τζέσση. — Ὡ κάποια ἀνοησία εἶχαν σοφιστεῖ ὅπως πάντα, εἶπε ἡ Λαβίνια. Ἡ Ἐρμίνα εἶχε ἀνεβάσει τὸ κωσελάκι της με τὰ γλυκὰ για να τὸ μοιραστῆ με τὴ Σάρα καὶ με τὴ Μπέκου. Σὲ μᾶς δὲν προσφέρει ποτὲ τίποτε. Ἐμένα δὲν με νοιάζει διόλου, ἀλλὰ τὸ βρῖσκω πολὺ πρόστυχο ἀπὸ

μέρους της να πηγαίνῃ καὶ να κἀνῃ παρὰ με τὶς ὑπνρέτριες ἐπάνω στὶς σοφίτες. Μοῦ φαίνεται περίεργο πῶς δὲν ἔδιωξε ἡ μίς Μιντοῖν τὴ Σάρα, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο να χάσῃ ἕναν καλὸ καθηγητῆ γι' ἀργότερα.

— Καὶ ποῦ θὰ πῆγαινε, ἂν τὴν ἔδιωχνε; ρώτησε ἡ Τζέσση με κάποια ἀνησυχία.

— Καὶ ποῦ θέλεις να ξέρω; ἔκα-νε ἡ Λαβίνια σηκώνοντας τοὺς ὄμους. Εἶμαι περίεργη να ἴδω τὸ ὕρος της δταν θὰ μῆθ' σὲ λίγο μεσ' στὸ σπου-δαστήριο. Φαίνεται πῶς χθὲς τὸ βράδυ τὴν ἄφησαν νησιτικὴ καὶ πῶς καὶ σῆμερα τὴν ἔχουνε νησιτεία δλη τὴν ἡμέρα.

Ἡ Τζέσση ἦταν κάπως ἐπιπόλαιη, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἦταν καθόλου κακὴ. Μάζεψε νευρικὰ τὰ βιβλία της.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπαίσιο, εἶπε. Ἡ μίς Μιντοῖν δὲν ἔχει κανένα δικαίω-μα να τὴν ἀφήσῃ να πεθάνῃ τῆς πείνας.

Ὅταν ἡ Σάρα κατέβηκε στὸ ὑπό-γειο οἱ ὑπνρέτριες τὴν κοίταξαν πε-ριφρονητικὰ, μ' αὐτὴ δὲν τοὺς ἔδω-σε καμμιά προσοχή. Αὐτὴ κι' ἡ Μπέκου εἶχαν ἀργήσει κάπως να ἔυ-πνήσουν καὶ βιάστηκαν κι' οἱ δύο τους να κατεβῶν, δίχως να προφτά-σουν να ποῦν αὐτε μιὰ λέξη ἢ μιὰ στὴν ἄλλη.

Ἡ Σάρα πέρασε στὴν κουζίνα, ὅ-που βρῆκε τὴν Μπέκου ποὺ ἔτριβε με ζέση μιὰ κατασρόλα σιγοτραγουδιών-τας ἕνα εὐθυμο τραγουδάκι. Κοίταξε τὴ Σάρα με γοητευμένο πρόσωπο.

— Ἡ κουβέρτα βρισκόταν ἀκόμη ἐπάνω στὸ κρεβάτι μου σῆμερα τὸ πρωὶ ποὺ ξύπνησα, μίς, εἶπε με ἔ-ξαψη.

— Καὶ ἡ δική μου τὸ ἴδιο, ἀπάν-τησε ἡ Σάρα. Τίποτε δὲν χάθηκε. Τὴν ὠρα ποὺ ντυνόμουν ἔφαγα ἕνα ἀπὸ τὰ τσουρέκια ποὺ περίσσεψαν.

— Ὡ Θεέ μου! Ὡ Θεέ μου! ἔκα-νε ἡ Μπέκου με ἔκσταση.

Ἰσως ἔξαφνικὰ, ἄρπαξε πάλι τὴν κατασρόλα καὶ ἄρχισε να τὴν τρίβῃ γιατί ἔμπαινε μέσα ἡ μαγειρίτσα.

Ὅπως ἡ Λαβίνια, ἔτσι καὶ ἡ μίς Μιντοῖν περίμενε να ἴδῃ ἐκεῖνο τὸ πρωὶ τὴ Σάρα με πολὺ πεσμένο τὸ ἠθικὸ της. Ἡ Σάρα ἦταν γι' αὐτὴν πάντοτε ἕνα αἰνίγμα, αἰνίγμα ποὺ τὴν ἐξερέθιζε. Ἄν τὴν ἐμάλλωνε κανεὶς ἀκουγε με σοβαρὸ καὶ εὐγε-νικὸ ὕφος ἂν τὴν τιμωροῦσαν ὑπό-μενε τὴν τιμωρία ποὺ τῆς ἐπέβαλαν χωρὶς να παραπονεθῆ καὶ χωρὶς να δείξῃ, ἐξωτερικὰ τοῦλάχιστον, κανέ-να ἀπολύτως σημεῖον ἀνταρσίας. Ἡ μίς Μιντοῖν ἔβρισκε ἔτι αὐτὸ ἀκρι-θῶς, τὸ ὅτι δὲν τῆς ἀθθαδίαζε ποτὲ

ἀποτελοῦσε αὐθάδεια. Εἶχε ὅμως τὴν ἐλπίδα, πῶς τούτῃ τῇ φορά τοῦλάχισ-τον, ὕστερα ἀπὸ τὴ χθεσινὴ σκητῆ καὶ τὴν δῆλωση πῶς θάμενε νησι-τικὴ δλη τὴν ἡμέρα, ἡ ἀντίστασή της θὰ εἶχε σπάσει. Δίχως ἄλλο θάρχό-ταν κατακίτρινη, με τὰ μάτια κο-κινισμένα καὶ κομμένα, με ὕφος τα-πεινὸ καὶ ὑποταγμένο.

Ἡ μίς Μιντοῖν τὴν εἶδε σὲ λίγο να μπαίνῃ στὴν τάξη για να κἀνῃ στὰ παιδιὰ τὸ γαλλικὸ τους μάθημα. Ἡ Σάρα περπατοῦσε με ζωηρὸ βῆ-μα, τὸ χρώμα της ἦταν δροσερὸ-δρο-σερὸ κι' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἦταν ζωγραφισμένο στὰ χεῖλιά της. Στὸ ἀντίκρουσμά της ἡ μίς Μιντοῖν ἔμει-νεν ἀναυδῆ, δὲν πίστευε τὰ μάτια της. Μὰ ἀπὸ τί λοιπὸν ἦταν καινω-μένο αὐτὸ τὸ κορίτσι; Τῆς ἔκανε νόημα να πῆ κοντὰ στὴν ἔδρα της.

— Ἐξέχασες, καθὼς φαίνεται, πῶς εἶσαι τιμωρημένη, τῆς εἶπε. Τέτοια πάρωση λοιπὸν ἔχεις πάθει;

Ὅταν εἶναι κανεὶς ἀκόμη παιδί, δταν ἔχει φάει καλὰ καὶ κοιμηθῆ καλὰ μέσα στὴ ζέστη, δταν ἔχει ἴδει τὸ πιδ ὠραῖο ὄνειρό του να γίνεται πραγματικὸς, εἶναι δύσκολο να προσποιηθῆ ἕνα κακομοίρικο ὕφος καὶ να ἐμποδίσῃ τὰ μάτια του να γυαλίζουν. Ἡ ἐκπληξῆ λοιπὸν τῆς μίς Μιντοῖν ἀποκορυφώθηκε, δταν ἡ Σάρα σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὴν κοίταξε ἀπαντώντας της με τὸ πιδ εὐγενικὸ ὕφος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μίς Μιντοῖν, τὸ ξέρω καλὰ πῶς εἶμαι τιμωρημένη.

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ να μὴν τὸ ξεχνᾶς καὶ να μὴ ποὺ παίρνεις αὐτὸ τὸ θριαμβευτικὸ ὕφος, ποὺ εἶναι ὀ-λότελα ἀταίριαστο. Καὶ να θυμάσαι ἐπίσης πῶς σῆμερα δλη τὴν ἡμέρα θὰ μείνῃς νησιτικὴ.

— Τὸ ξέρω, μίς Μιντοῖν, εἶπεν ἡ Σάρα. Καθὼς ξαναγύριζε στὴ θέση της σκέφθηκε: «Ὡ, ἂν δὲν εἶχε παρου-σιαστῆ ὁ Μάγος ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ ἦταν φοβερὴ».

— Δὲν φαίνεται δὰ καὶ τόσο πε-θαμμένη ἀπὸ τὴν πείνα, ψιθύρισε ἡ Λαβίνια. Για κίταξέ τὴν ἴσως να φαν-τάζεται πῶς ἔφαγε σῆμερα τὸ πρωὶ.

— Δὲν μοιάζει με τ' ἄλλα κορί-τσια, εἶπε ἡ Τζέσση ποὺ παρατηροῦ-σε τὴ Σάρα ἀγάμεσα στὶς συμμαθή-τριές της. Καμμιά φορά μοῦ προ-καλεῖ σχεδὸν φόβο.

— Θεέ μου, τί γελοία ποὺ εἶσαι! Ὡς τὸ βράδυ ἡ Σάρα διετήρησε τὰ φρέσκα χρώματά της καὶ τὸ ζω-ηρὸ της βλέμμα. Οἱ ὑπνρέτριες τὴν κοίταζαν παραξενεμένες καὶ τὰ γα-λανὰ ματάκια τῆς μίς Ἀμελίας, εἶ-χαν γίνει ὀλοστρόγγυλα ἀπὸ τὴν ἔκ-

πληξῆ. Δὲν μπορούσε να φαντασθῆ πῶς ἦταν δυνατόν κάποιος να ἔχῃ πέση στὴ δυσμένεια τῆς ἀξιοσέβα-της ἀδελφῆς της κι' ὅμως να βα-σταῆ τέτοιο ὕφος.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Σάρα εἶχε ἀπο-φασίσει ὅσο τῆς ἦταν δυνατόν, να κρατήσῃ μυστικὰ τὰ θαυμαστὰ περι-στατικὰ τῆς περασμένης βραδυᾶς.

Ἄν ἡ μίς Μιντοῖν ἀνέβαινε πάλι στὴ σοφίτα της δλα θὰ ἐσοκεπάζον-ταν. Μὰ ἦταν πολὺ ἀπίθανο να ἔα-νανκάνῃ μιὰ τέτοια ἐκδρομὴ, τοῦλά-χιστον αὐτὲς τὶς πρώτες ἡμέρες. Ἐ-κείνο ποὺ θὰ ἔκανε βέβαια, θὰ ἦταν να ἐπιτηρῆ ἀστηρὰ τὴ Λόττη καὶ τὴν Ἐρμίνα για να μὴ τολμήσουν να βγοῦν τὴ νύχτα κρυφὰ ἀπ' τὶς κάμαρές τους καὶ πᾶνε να ἐπισκε-φθοῦν τὴ Σάρα. Ὅπωςδῆποτε, ἂν ἡ Ἐρμίνα κατῶρθωνε να ἀνέβῃ, θὰ τῆς ζήτησαν να κρατήσῃ τὴν πιδ ἀπό-λυτη ἐχεμύθεια καὶ ἂν ἡ Λόττη ἀ-νανάλυπτε τίποτα, θὰ τὴν ἐθαζαν κι' αὐτὴν να ὀρκισθῆ πῶς θὰ τὸ κρατοῦσε μυστικὸ. Καὶ ὕστερα ὁ Μάγος θὰ φρόντιζε να φυλάξῃ τὸ ἔργο του ἀπὸ τὰ βέβηλα βλέμματα.

«Ὅ,τι καὶ να συμβῆ ὅμως, ὅ,τι καὶ να γίνῃ, ἔλεγε μέσα της ἡ Σάρα σ' ὄλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὑπάρ-χει ἔδω σ' αὐτὴ τὴ γῆ κάποιος ποὺ εἶναι φίλος μου. Ἰσως να μὴ μάθω ποτὲ ποῖος εἶναι, ἴσως να μὴν μπο-ρέσω ποτὲ μου να τὸν ευχαριστήσω, μὰ ἀπ' ἔδω κι' ἔμπρὸς δὲν θὰ αἰσθαν-θῶ πιά τὸν αὐτὸ μου ποτὲ μόνο. Ὡ, τί καλὸς ποὺ φάνηκε μαζί μου ὁ Μάγος!»

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ

Ὁ Στρουθοκάμηλος τὰ πουλιὰ τᾶλλα, μικρὰ-μεγάλια, με ὀργῆ κοιτᾶ,

Καὶ λέγει ἀστόχαστος: — Ὅθὰ δοκιμάσω κι' ἐγὼ να φτάσω πολὺ ψηλά!

Δυνατὸς κι' ἀφοβὸς εἶμαι... κι' ἀκόμα πατὸ, στὸ χῶμα καὶ δὲν πετᾶ!

Τὰ φρεσὰ στὸ ἄπειρο μόλις ἀνοίξω, τότε δὰ δείξω ποῖος εἶμ' ἐγὼ!

Νὰ πᾶω μεσοῦρανα δὲν θ' ἀποστάσω... θὰ ἔσπερᾶσω καὶ τὸν Ἄητό.

Καὶ ἀνεμοκρέμαστος, με κάθε τρόπο, τοῦ Ἡλίου τὸν τόπο θὰ πᾶω να ἴδω.

Ποῖο ἀπ' τὰ γοργόφτερα καὶ φημισμένα πουλιὰ, μ' ἔμένα θὰ μετρηθῆ; —

Τᾶλλα πετούμενα ποὺ τὸν ἀκούνε, δὲν τοῦ μιλοῦνε... κι' αὐτὸς με ὀρη!

τῶχει στὸ ἀκρόβραχο, οσιεὶ τὰ φτερά του... Μὰ ἐπῆγε κάτου κι' ὄχι ψηλά.

Κ' ἐκεῖ κατὰχαμα παρορσενάζει γι' ἀργοτινάζει τᾶθλια φτερά... ΜΑΡΙΝΟΣ ΕΙΓΟΥΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἄ τί ὀμορφος ποὺ εἶναι ὁ κόσμος!... Ἄνεκρινάθη, ἀπὸ τὴν Ροζελάντια

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ, ΤΗΣ ΦΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΑΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

[Συνέχεια από το προηγ. και τέλος]

Φούλα, σιγά, σιγά. — Πές μου, πές μου, Ρούλα. Τι ρουάρ το σουτάρι δεν είναι;

Ρούλα. — Ναι, ναι, θαρρῶ.

Φούλα, αποφασιστικά. — Μά σέρ, αλλάζουμε τιρουάρ, νά σοῦ δώσω τὸ τιρουάρ μου καὶ νά μοῦ δώσης τὸ τιρουάρ σου.

Ρούλα. — Οὐί, οὐί, οὐί.

Μαργαρώ, περιφρονητικά. — Τι ρουάρ. Δηλαδή τυρί. Θέλουνε ν' αλλάξουνε τυριά. Κατάλαβα.

Φούλα, σιγά, σιγά. — Ρούλα, μισουάρ ὁ καθρέφτης, ἔ;

Ρούλα, νεύει. — Ναι.

Τούλα. — Μά σέρ, σοῦ ἀρέσει τὸ μισουάρ;

Ρούλα. — Οὐί, οὐί, οὐί.

Μαργαρώ, σιγά, σιγά. — Μισουάρ... Μισουάρ. Δηλαδή, σ' ἀρέσει νά μυρίζεις. Για τὸ τιρουάρ θά λένε. Τὸ τυρί δηλαδή. Πού πᾶ νά πῆ: Σ' ἀρέσει νά μυρίζεις τὸ τυρί;

Φούλα, σιγά, σιγά. — Κουλουάρ, διάδρομος, ἔ;

Ρούλα, νεύει. — Ναι.

Φούλα. — Μά σέρ, τὸ κουλουάρ μας εἶναι μεγάλο. Νέ σπᾶ;

Ρούλα. — Οὐί, οὐί, οὐί.

Μαργαρώ, σιγά, σιγά. — Κουλουάρ. Για τὸ κουλουάρ πού τοὺς ἔφερα, λένε. Καὶ εἶναι σκληρὸ καὶ δὲ σπᾶ. Εἶναι λέει μεγάλο καὶ δὲ σπᾶ. (Περιφρονητικά). "Ἐνα κουλουάρκι τοσοδουλίκο... Θρυμματίζεται στὸ λεφτό. (Μὲ καμάρι). Στὸ χωριό, ἡ μητέρα μου, κατὶ κουλουρία πού φτιάχτει, μὲ καλαμποκίσιο ἀλεύρι... Ἀυτὰ μάλιστα, εἶναι νά σπᾶ. Τ' ἀθηναϊκά ἔμωσ εἶναι σπᾶ.

Φούλα, σιγά, σιγά. — Μὴ λές δλο οὐί, οὐί καημένη. Σαχλή εἶσαι. Πές καὶ κατὶ ἄλλο.

Ρούλα, σιγά, σιγά. — Τί νά πῶ;

Φούλα. — Πές καὶ κανένα γερμικὸ τῆς θείας. Πές καὶ λίγο ἀμπερ βαρούμ. Θά πῆ, καὶ γιατί, ἔβρεις ἔ;

Ρούλα, σιγά, σιγά. — "Ἐ, καὶ τὸ ξέρω.

Φούλα, ἀνυπόμονη. — "Ἐ, ἀφοῦ τὸ ξέρεις, πέστο.

Ρούλα, δυνατά, τραγουδισιά. — "Ἀμπερ βαρούμ;

Φούλα, φουρκισμένη, σιγά, σιγά. — Θάλασσα μου τᾶκανες. Δὲν ταίριαζε τώρα τὸ ἀμπερ βαρούμ σου.

Μαργαρώ, συγχρόνως, σιγά, σιγά. — "Ἀμπερ βαρούμ. Βαρούμ... Βαρειά,

δηλαδή, βαρειά. Βαρειά εἶναι τὰ κουλουρία. Βαρουστῶμαχα δηλαδή. (Περιφρονητικά). Τέλος πάντων πὸ δύσκολο εἶναι νά ξεπουπουλλίσης μιὰ κότα, ἀπὸ τὸ νά μάθης γαλλικά καὶ τρόπους.

Φούλα, σιγά, σιγά. — Δὲν τῆς γεμίσαμε τὸ μάτι. "Ἐσὸ φταίς. Θά πῶ τὸ ποίημά μου καὶ σὺ τὸ δικό σου.

Ρούλα, νεύει. — Ναι.

Φούλα, λέει μισορούφι ἕνα μικρὸ γαλλικὸ ποίημα.

Ρούλα, επίσης.

Μαργαρώ, σιγά, σιγά. — "Α! "Αρχίσανε τώρα τ' ἀρβανίτικα. (Μὲ ὑπερηφάνεια). "Ἐμεῖς στὸ χωριό μας δὲ μιλάμε ἀρβανίτικα, Μιλᾶμε δλοὶ ἐλληνικά. (Μὲ περιφρόνηση). Στὸ παρακάτω χωριὸ μιλάμε ἀρβανίτικα. (Μὲ ἀπόφαση). Θά τοὺς δείξω ἐγὼ. (Μόλις τὰ κορίτσια τελειώνουν τὰ ποιήματά τους, σηκώνεται μὲ ὄρθυ καὶ λέει μὲ φωνὴ ὅσο μπορεί πὸ ἀοργή καὶ τραγουδιότη). Μά σέρ, κουλουάρ βαρούμ!

Ρούλα καὶ Φούλα, σιγέφουν κατὰπληκτες καὶ ἀπότομα τὸ κεφάλι ἢ μιὰ πρὸς τὴν ἄλλη καὶ μετὰ πρὸς τὴ Μαργαρώ.

Φούλα, ἀρχίζει νά ξαναλέη τὸ ποίημά της τὸ γαλλικὸ, ἀλλὰ δυνατὰ γιὰ νά καλύψη τὴ φωνὴ τῆς Μαργαρώς, ἢ ὅποια ἐξακολουθεῖ.

Μαργαρώ. — Γιατοῦμ; Μά σέρ, κουλουάρ καλοῦμ, ἐλαφοῦμ.

Φούλα, δὲν παύει ν' ἀπαγγέλλη καὶ ἡ φωνὴ της δυναμώνει ὀλοένα. Συγχρόνως νεύει ἀπεγνωσμένα στὴ Ρούλα, ν' ἀρχίσῃ καὶ καίη.

Ρούλα, ἀρχίζει τὸ ποίημά της, δυνατά.

Μαργαρώ, δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία της, ἐξακολουθεῖ μὲ ἀοργή φωνὴ καὶ κινήσεις μεγάλης δῆθεν κυρίας, νά μιλᾷ τὰ γαλλικά της. — Μά σέρ, κουλουάρ, τιρουάρ, κρεπουά, φαγουάρ.

Ρούλα καὶ Φούλα, μόλις τελειώνουν τὸ ποίημα.

Μαργαρώ, συγχρόνως τελειώνουν τὰ γαλλικά της.

Ρούλα, Φούλα, Μαργαρώ, ἀλληλοκοιτάζονται. "Ἡ Μαργαρώ ἔχει θριαμβευτικὸ ἔφος.

Φούλα, ξαναρχίζει τὸ ποίημα μὲ χειρονομίες καὶ δυνατὰ, χιτυπάντας τὸ πόδι της ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό.

Ρούλα, σχεδὸν ἀμέσως ἀρχίζει καὶ αὐτὴ ν' ἀπαγγέλλη δυνατὰ καὶ νά μιμνῆται τὴν ἀδελφὴ της.

Μαργαρώ, κοιτάζει μὲ πείσμα. Σαρηνικά. — Γιατὶ παπᾶ παχὺ, νά φᾶς παχειὰ φακὴ; "Ἀσπρη πέτρα ξέξασπρη καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο ξέξασπρη! (Τὰ λέει φοβερὰ γρήγορα).

Ρούλα καὶ Φούλα, ἐξακολουθοῦν ν' ἀπαγγέλλουν ὀλοένα δυνατώτερα. Μαργαρώ, στέκεται γιὰ μιὰ στιγμή. "Ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια.

Σημὴ 13.

Μητέρα, μπαίνει, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται κανένα ἀπὸ τὰ τρία κορίτσια. Κοιτάζει δυσχερομημένη.

Σημὴ 14.

Χρῆσα, μπαίνει πίσω ἀπὸ τὴν κυρία, κοιτάζει θυμωμένη τὴ Μαργαρώ.

Ρούλα καὶ Φούλα, ἐξακολουθοῦν νά ἀπαγγέλλουν ὀλοένα καὶ δυνατώτερα.

Μαργαρώ, μιὰ φοβερὰ γρήγορα καὶ ὀλο καὶ πὸ δυνατὰ. — Τὸ τρεχαντήρι πού τρέχει μὲς τὸ τρεχούμενο νερό, τὸ τρικάρτο τὸ τρεχαντήρι πού τρέχει μὲς τὸ τρεχούμενο νερό, τὸ τρανὸ τὸ τρεχαντήρι τὸ τρικάρτο πού τρέχει μὲς τὸ τρεχούμενο νερό, μὲ τὸν τρανὸ τὸν καπετάνιο, τὸν παινεμένο, τὸν χιλιστραγουδημένο, ἐχάθηκα καὶ βόδλιαξε καὶ θάφτηκα μὲς τὰ τρισκότεια, τὰ τρισάδα, τὰ τέρταρα, τὰ ταραγμένα τὰ νερά.

Μητέρα, χιτυπᾷ μιὰ δυὸ φορές τὰ χέρια της.

Ρούλα καὶ Φούλα, γυρίζουν ἀπότομα, μένον κατὰπληκτες, σωμαίνον. — "Ἡ μαμά!

Μαργαρώ, σιγέφει ἀμέσως τὸ κεφάλι, μένει ἀποσβολωμένη. — "Ἡ θεία!

ΑΥΔΑΙΑ ΠΡΣΙΜ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τὸ φθινόπωρο ἦρθε πάλι Τῶδατε, παιδιά; Ζάπλωσεν ἀγάλι ἀγάλι Κάτω ἀπ' τὴ ροδιά.

Τί καιμὸς, τὰ δέντρα γδύνει Μέσα στὴν ἀσλή, Πῶς νά ζήση, πού νά μείνη Τώρα τὸ πουλί;

Τὰ νεκρὰ τὰ φύλλα τρίζουν Στρώμα στὸ χωριὸ Καὶ τὰ μαῦρα νέφη ἀγγίζουν Τὸ καμπαναριό.

Πέφτει βάλσαμο ἢ βροχοῦλα Στὴν τραχειὰ τῆ γῆ, Πίνει πίνει ἢ ἐξοχούλα Πίνει καὶ ἡ φραγὴ.

"Ἀνοιξὲ γιὰ τὰ παιδάκια Πάλι τὸ σχολεῖο, Φύγαν τὰ χελιδονάκια, Πάνε σιὸ καλό!

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ ΠΑΠΠΑ

ΑΘΗΝΑ Γ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Ἀγαπητοί μου,

Τί νά σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἀπογραφή; Νά σοῦ δώσω δὴγίτες; "Ὅταν θά μὲ διαβάσετε, θά ἔχη γίνει. Ὑποθέτω ὅμως πῶς πολλές ἀπορίες θά σοῦ γεννηθῆκαν καὶ γιὰ τὴ χρησιμότητά της, τὸ σκοπὸ της — τοὺς σκοπούς της καλύτερα — καὶ γιὰ τὴ μέθοδο, τὸν τρόπο πού γίνεται. Κι' οἱ ἀπορίες αὐτὲς μπορεῖ νά μὴ σοῦ ἔχουν ἐξηγηθῆ, μ' ἔλα ἔσα διαβάσατε ἢ ἀκούσατε. Γιατὶ οἱ ἐφημερίδες ἐγραφαν κάθε μέρα, καὶ τὸ Ραδιόφωνο μιλοῦσε, καὶ στοὺς κινηματογράφους ἐπρόβαλλαν μιὰ ὄρατια εἰδικῆταινία. Δὲν τὴν εἶδα, μού τὴν ἐπαινεσαν ὅμως πολὺ καὶ μὸς διηγήθηκαν μιὰ σκηνὴ της: Σ' ἕνα σπῆτι πᾶνε οἱ ἀπογραφεῖς, ἕνα κορίτσι συμπληρώνει μπροστά τους τὸ δελτίο του. Στὸ «ὄνοματεπώνυμο» γράφει: «Ἰσμήνη Τάδε». Κι' ἀπὸ κάτω βλέπει ἢ ἐκπληξῆ τὴν ἐρώτηση: «Ἄρρεν ἢ θῆλυ;» — Πρέπει ν' ἀπαντήσω καὶ σ' αὐτό; ρωτᾷ.

— Βέβαια, τῆς λέει ὁ ἀπογραφεὺς. Θά γράψετε θῆλυ.

— Μ' ἀφοῦ ἐγραψά Ἰσμήνη, τὸ θῆλυ δὲν εἶναι περιττό;

— Δὲν εἶναι περιττό, γιατί καμμιὰ φορὰ τὸ ὄνομα δὲν διαβάζεται...

"Ἀλλὰ καὶ κατὶ ἄλλο μπορεῖς νά πῆ στὴν Ἰσμήνη ὁ ἀπογραφεὺς: ὁπάρχουν ὄνοματεπώνυμα καὶ στὴ γλῶσσα μας ἀκόμα — γιατί στίς ξένες εἶναι πολλὰ — πού δὲν ξέρει κανένας ἀν' ἀνήκουν σὲ ἀνδρὰ ἢ σὲ γυναίκα. Π.χ.: Ἰρις Παπαγεωργίου δὲν φαίνεται κορίτσι; κι' ὅμως εἶναι ἀγόρι, γνωστὸ μου! Μά καὶ γι' ἄλλο λόγο, σπουδαιότερο, τὸ «ἄρρεν ἢ θῆλυ» εἶναι ἀπαραίτητο στὰ δελτία τῆς ἀπογραφῆς: γιὰ τὸ ξεχώρισμά τους, τὴ διαλογὴ τους. "Ὁ ὑπάλληλος πού θά τὴν κάμῃ, πού νά διαβάξῃ ὀνόματα, δυσανάγνωστα κάποτε κι' ἀγνωρίστα! Θά ἤθελε καιρό. Κοιτάζει μόνον τὴν ἀπάντηση στὸ «ἄρρεν ἢ θῆλυ», κι' ὅταν βλέπῃ «ἄρρεν», βάζει τὸ δελτίο στ' ἀνδρικό, κι' ὅταν βλέπῃ «θῆλυ», τὸ βάζει στὰ γυναίκα. "Ἐτοῖξ ἔργασία γίνεται γρήγορα καὶ χωρὶς κανένα λάθος. Κι' αὐτὸ μόνον τὸ παράδειγμα μᾶς δείχνει πῶς κάθε τι πού ὑπάρχει στὸ δελτίο μιᾶς ὀποιουδήποτε ἀπογραφῆς — ἀτόμων, οἰκογενειῶν, σπιτιῶν, καταστημάτων κ.τ.λ. — ἔχει τὸ λόγο του, καὶ πρέπει νάπαντομε τυπικά, χωρὶς ἀντίρρηση

καὶ ἀπορία σὲ τί τάχα χρησιμεῖ. "Ὁ σκοπὸς τῆς ἀπογραφῆς εἶναι, καθὼς ξέρετε, οἰατιστικός. Τὸ Κράτος χρειάζεται νά γνωρίζῃ μὲ ἀκριβεία ὄχι μόνον πόσους κατοίκους ἔχει ἢ Ἑλλάδα, ἢ πόσους ἄνδρες καὶ πόσες γυναίκες, ἀλλὰ καὶ πόσοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς εἶναι γέροι, πόσοι παιδιά, πόσοι γραμματισμένοι, πόσοι ἀγράμματοι, πόσοι ἐπιστήμονες, πόσοι ἀναλφάβητοι, πόσοι παντρεμένοι, πόσοι ἀνύπαντροι, πόσοι πολύτεκνοι, πόσοι ἀτεκνοὶ καὶ καθέξῃς. Γι' αὐτὸ στὸ δελτίο ὑπάρχουν ὄλες ἐκεῖνες οἱ ἐρωτήσεις. Καὶ καθεὺς πρέπει ν' ἀπαντᾷ σ' αὐτὲς μὲ εὐκρινεία, μὲ ἀλήθεια. "Ὅχι ψέμματα, γιὰ κανένα λόγο, οὔτε ἀπὸ τὴ φιλαρέσκεια πού ἔχουν μερικοὶ καὶ μερικὲς νά κρύβουν τὰ χρόνια τους. «Ὅποιος δὲν γράφει τὴν ἀλήθεια στὰπογραφικὰ δελτία — ἐκῆρυξε τὸ Κράτος — βλάπτει καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἑαυτὸ του». Μά βέβαια πού ἕνας Ἕλληνας βλάπτει καὶ τὸν ἑαυτὸν του ὅταν βλάπτῃ τὴν Ἑλλάδα! Τὸ Κράτος παίρνει διάφορα μέτρα γιὰ τὴν ἐδημερία του, πού εἶναι ἢ

ἐδημερία τῶν κατοίκων. Καὶ γιὰ τὰ μέτρα αὐτὰ ἡ στατιστικὴ εἶναι ἀπαραίτητη. "Ἀπὸ τῆς στατιστικῆς μαθαίνει τὸ Κράτος τί λείπει, τί πλεονάζει, τί καθυστερεῖ, τί προοδεύει, τί χρειάζεται βοήθεια, τόνωση, περισσότερη φροντίδα κι' ὑποστήριξη. Κι' οἱ ἀκριβέστερες στατιστικὲς γίνονται μὲ τὴν καλὴ ἀπογραφή.

Τὸν παλιὸ καιρὸ — μὰ καὶ σήμερ' ἀκόμα σὲ τόπους ὅπου ἐπικρατεῖ ἀμάθεια, πρόληψη καὶ δυσπιστία — εἰ ἄνθρωποι φοβόνταν νάπογραφῶν καὶ προσπαθοῦσαν νά τὸ ἀποφύγουν μὲ κάθε τρόπο. Κρύβονταν, ἐκρυβαν τὰ παιδιά τους, ἢ ἐδήλωναν ψεύτικες ἡλικίες, ἢ ἐγραφαν ὄσα ψέμματα ἐνόμιζαν πῶς τοὺς συμφέρει. Γιατὶ εἶχαν τὴν ἴδεια πῶς ἡ ἀπογραφή εἶναι γιὰ τὴ φορολογία καὶ τὴ στρατολογία. Κι' αὐτὴ Ἰσλα τὴν πλάνη ἐφρόντιος νά διαλύσῃ τὸ Κράτος μὲ τίς ἐξηγηματικὲς προκηρύξεις του, τίς παραμονές τῆς ἀπογραφῆς. "Ἦταν τόσο πειστικές, πού πιστεύω νά πελοθηκαν κι' οἱ ἀγράμματοι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

10.

"Ὅταν ἐπιτέλους συνήλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξῆ τῆς ἡ βασιλοπούλα, καὶ τὸν ῥώτησε ποῖος εἶναι καὶ τί ἐγύφουε στὸ κρυφὸ τῆς καταφύγιο, ὁ Φλωράκης τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία του καὶ τὴ συνάντησή του μὲ τὴ νέα τῆς ὑπασπιστρία, πού τὸν ἔκαμε νά μᾶθῃ κι' αὐτὸς τὴ δική της.

Στὸ τέλος τῆς εἰπε: — Αὐτὸ λοιπὸν γυρεῖω στὸ παλάτι σας. Ἐξῶ πῶς ἔχετε ἕναν ἐχθρὸ καὶ πῶς εἴσαστε ἀνυπεράσπιστοι. Θέλετε νά γίνω ὑπερασπιστὴς σας;

— Μετὰ χαρᾶς! ἀποκρίθηκε ἡ Χαριτίνη. Τὰ κατορθώματά σας πού μοῦ διηγήθηκατε μοῦ δείχνουν πῶς εἴσαστε γενναῖος, κι' ἡ φυσιογνωμία σας ἀκόμα μὲ κείθει πῶς εἴσαστε καὶ καλός, εὐκρινής, εὐγενικός. Σᾶς συμπάθησα μόλις σᾶς εἶδα.

Γιὰ νά ἰδῆ ἂν τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἢ τὸν ἐκολάκευε γιὰ τὸ συμφέρο της, ὁ Φλωράκης τῆς εἰπε: — Σᾶς ἀρέσει αὐτὸ τὸ ῥόδο; Μυρίστε τὸ νά ἰδῆτε τί θαυμάσια πού εὐωδιάζει...

"Ἡ βασιλοπούλα μύρισε πρόθυμα τὸ μαγεμμένο ῥόδο, κι' ὁ Φλωράκης εἶδε μὲ χαρὰ πῶς δὲν μαράθησαν καθόλου τὰσπρα του φύλλα.

— Καὶ σεις εἴσατε εὐκρινής, τῆς εἰπε. Ἄλλοῦτίκα, τὸ ῥόδο μου πού τὸ βλέπετε ἀκόμα ἔτσι φρεσκό καὶ δροσερό, θά'ταν τώρα μαραμμένο...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Α Π Ο Ψ Ε

Απόψε κάτι τρυφερό κάτι τ' αγαπημένο
Στη σκέψη μου στριφογυρνά σαν δνειρο
[γλυκό,
λαχάρια, πόθους και καύμους μες στην
[ψυχή αγροικιά
Μέσα μου ζωντανεύεται κάτι τ' όνει-
[ρημένο.

Απόψε κάποιες μορφές να ζήσω περι-
[μένο
Στιγμές χαράς — τρελλής χαράς — και
[πάλι να σου είπω
Με τ' ό γνωστό μας απαλό κ' άδούγητο
[σοκόπο
Κάποιον τραγούδι γνώριμο, τραγούδι λα-
[τρεμένο.

Απόψε θύμισες παλιές στη σκέψη μου
[γυρίζουν
Τά μάτια μου δυό δάκρυα χαράς τ' ά
[πλημμυρίζουν
Μαργαριτάρια άτιμια, πολύτιμα πε-
[σοκόπο
Κάποιον τραγούδι γνώριμο, τραγούδι λα-
[τρεμένο.

Δευτή Καμήλια [B]

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

9 Ιουλίου 1940

Σήμερα είμαι χαρούμενη. Όχι, αυτό είναι λίγο. Σήμερα είμαι εξαιρετικά χαρούμενη. Προσπαθώ να θυμηθώ από τότε έχω να χαρώ έτσι κ' όσο σκαλλίζω το μυαλό μου για παραμένα, τόσο η «Διάπλαση» με το κομμάτι μου φανερώνεται όλο μπροστά μου. Ναι, όλα τ' άλλα τ' σκεπάζει και παραμερίζουν άγνωρίζοντας ύπεροχη. Και είναι άκει όπως ακριβώς τ' όγραψα, στο προτελευταίο φύλλο.

Αρπάξα τή «Διάπλαση» κ' άρχισα να τρέχω, να τρέχω τρελλά προς τ' ό δόμο. Έτσι ήθελα να χαρώ τή χαρά μου. Και φάνηκε τότε δυνατά τή σκέψη που με τρυφούσε:

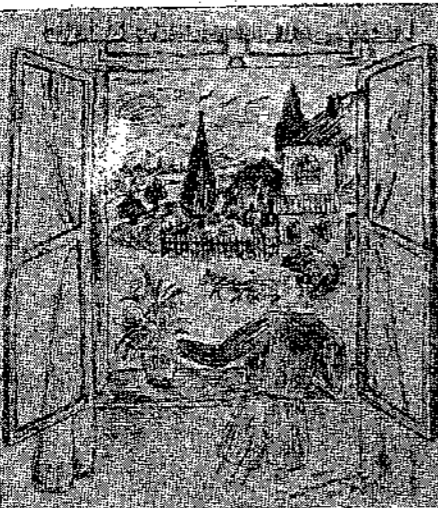
«Η «Διάπλαση» μου δημοσίευσε τ' ό κομμάτι μου». Κι άρπαξε τή φωνή μου ό γήγορος άγέρας, τή χτύπησε στις πέτρα βουνοπλαγιές και τσακισμένη κ' αδύναμη ακούστηκε πάλι από κει: «Η «Διάπλαση» μου δημοσίευσε τ' ό κομμάτι μου».

Μούκανε καλό που μπόρεσα και φώναξα έτσι λιύτερα, γιατί δεν ήταν κανείς τριγύρω. Μιά παράφραση, ακράτητη

χαρά με συνεπήρε, μιά άνατριχίλα άλλόκοτη...
Και λαχανιασμένη απ' τήν τρεχάλα κάθησα σε μιά γέφυρα δίπλα κ' άνέναντα σε δυο δέντρα. Άνοιξα τή «Διάπλαση» με δέν τή διάβαση. Ψιθύρισα μόνο τή σκέψη μου.
«Άς είν' αυτό τ' ό γεγονός, κανένα μονοπάτι που να όδηγή σε μέλλον φωτεινό».

Μικρούλα Τραλαλά [B]

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Απ' τ' ό παράθυρό μου
Σκέπτο τ' ό Λήν Άλέπ
ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΥΜΝΟΣ
ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΙΑ

Είσαι ή θεά που σε λατρεύει όλος ό κόσμος.
Είσαι ή θεά που σ' άκουσμά σου σκύβουν δακρύβρεχτοι νέοι γέροι και παιδιά και σε προσκυνούν.
Είσαι ή θεά που για σένα ζή όλος ό κόσμος.
Είσαι ή πιδ φτωχή θεά.
Είσαι ή βασίλισσα τ' όν άρετών.
Η πορφύρα σου είναι σχισμένη, ματωμένη, μαρτυροκαμμένη. Έχεις γιά φυλαχτά άτιμια σπασμένες άλυσίδες που γιά να σπάσουνε σκοτώθηκαν στο τιμίο πεδίο γιλιάδες όπαδών σου. Είσαι ή άδελφή τής Ιστορίας. Όχι ή μορφή, μάτρα βαδουλομένη μάτια απ' τούς άγώνες, τίς στερήσεις κ' άπάνω απ' όλα αυτά ένα χαμόγελο δίκαιου πόνου.

Η σάβιγγα βροντολαλεί στο διάβα σου και τόν άτέλειωτό σου δρόμο τόν ραίνεις με μυρουδιές δυσέβρετες σ' αυ-

τόν άκομα τόν Παράδεισο. Σκορπάς χαρά όπου διαβείς άπάνταστη σε χήρες, σ' όρφανά, σε γέροντες, σε πληγωμένους. Παρηγορήτρα ταπεινή έδων, γενεών, άνθρώπων ποθούν στα χέρια τους άβάσταχτες άλυσίδες. Σε καρτερούν, σε καρτερούν τάχυνε τ' ό ποδάρι γιά να σκορπίσεις και άλλου τήν ποθητή σου θέληση, μη μας άρχεις. Είσαι καρηγορήτρα ταπεινή, ξάφουνο γίνεσαι λιοντάρι. Όρμας με φωτοστέφανο από τιμημένο σου κεφάλι ξυπνάς από τ' ό λήθαργο πλάσματα κοιμισμένα και φρένεις άνατολή ύστερα από πελώριες νύχτες. Όλημερίς δλονυχτίς γυρνάς τ' ό μονοπάτια που φέρνουν σ' άρχα λημέρια και με σιγή ούράνιου μυστηρίου κρυφολιμάσεις τίς άλυσίδες τίς βαρείες. Κι όπου τ' ό θέλημά σου γίνεις, φεύγεις και πώς σε άλλους άδελφούς που σε ζητούν, σε καρτερούν. Τ' ό φωτοστέφανό σου όλο και μεγαλώνει ως όπου σιάζει κ' αυτόν τόν ήλιο τόν άληθινό. Πέρασαν αιώνας, πέρασαν χιλιάδες χρόνια από τότε που γεννήθηκες και τ' ό περάσουν όλα τόσα — απ' όπου ήσαν φτωχή και παραπονεμένη — ως που να δής τ' ό έργο σου τελειωμένο. Κι άφοδ μ' άμάρναντα στεφάνια δέξας στέφης τ' ό τιμία παλληκαρία σου τ' ό θρονιάσσης στο θρόνο σου, που τ' όν φτιαγμένος απ' τ' ό παιδιά σου μ' άμα, όστ' ά και σάρκα και τ' ό φροδής τ' ό χιτώνιο που τ' όν γραμμένες οι άθάνατες σου δόξες.

Φαίδων [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Τάκης, παίζοντας, έπεσε μέσ' στη λάσπη. Και ό μπαμπάς του τόν μαλάωνε:

— Παληόπαιδο, με τ' ό καινούργιο παντελόνι σου πήγες κ' έπεσες μέσ' στη λάσπη;
Κι ό Τάκης:
— Μά, δεν πρόφτασα να τ' ό βγάλω, μπαμπά!

Πληγωμένος Άστός

Ό δάσκαλος.— Έγώ τρώγω, όστ' τρώγεις, αυτός τρώγει. Έμεις τρώγομεν, έσεις τρώγετε, αυτοί τρώγουν... Πέστο και σύ, Τάκη.

Ό Τάκης.— Όλοι τρώγουν!
Άλκης Μύρας

Η πρώτη τ' ό νέου έργου τ' ό κ. Ξενοπούλου «ΝΥΧΤΑ ΓΕΜΑΤΗ ΘΑΜΜΑΤΑ» άνεβλήθη γιά αύτήν τήν εβδομάδα. Θα ιδήτε τήν ήμέρα στις έφημερίδες.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Αθήνα, 42 όδ' Εδριτσίδου
τ' όν 15 Οκτωβρίου 1940

ΚΑΘΩΣ είχατε, ό Γιάννης Καστέρας» τελείωσε σ' ό παραμένο φυλλάδιο. Βάσταξε περισσότερο απ' όσο λογάριζα. Άστυχώς, σ' ό λίγα φυλλάδια που μένουν ως τ' ό τέλος τ' ό χρόνου μου — 30 Νοεμβρίου — δεν θα χωρέσει άλλα μυστηριώδη όσα τ' ό μικρότερο. Γιατί εξακολουθεί, βλέπετε, ή «Μικρή Πρωκήπια» που πρέπει να τελειώσει κ' αυτή, και μένει άκόμα πολύ, όστ' θα είναι άνάγκη να μπαίνουν δυό και τρεις σελίδες σ' ό κάθε φυλλάδιο. Άλλά δεν παύει. Θα σ' ό αποκημιώσουν τ' ό φάρα διηγήματα που θα δημοσιεύω τώρα, και προπάντων τ' ό έξοχα μυστηριώδη που θάρχουν σε λίγο — και γενικώς τ' ό Νέα τ' ό 1941, που θα σ' ό τ' ό πρώτο δωδεκάηλο τ' ό Νοεμβρίου.

Τ' ό εχές μου, άγγελε, γιά τήν 14η επέτειο τ' όν γενεθλίων σου, να τ' ό έκαστη-όχη. Η Άγάπη κ' ή Έλπίς σ' όχαριστούν. Έ, τι να γίνη; άφοδ δεν έχω «ποιητικό μένος», φωτογραφική μηχανή και... κάμαρα δική σου — είσαι μικρή άκόμα γιά να σάφηνουν να κοιμάσαι μονάχη — δεν θα λάθης μέρας σ' αυτοές τ' ός άταγωνισμούς. Έυτυχώς είναι και πολλοί άλλοι. Πώς; ύπάρχει και [Δ] γιά τ' ό κομμάτι τ' ός 2.2.2. και [B] και [Z] και πολλά τ' ός άλλα στοιχεία: Τ' ό παίρνουν έκείνα που... άπορρίπτονται.

Όρα τ' ό γράμμα σου, δακρυμένο Χαμόγελο, γιά τήν έξοχική και τή σχολική ζωή. Όστε άκόμα ένα χρόνο θα είσαι μαθητής. Κι έπειτα; φοιτητής ή σπουδαστής; ή Πάντως ή κοινωνική ζωή σου δεν όρθρη άμείωτος, άλλα κ' είναι έρθη, θα είναι άχάριστη σ' όν κ' αυτή που άφήνεις σ' ό λίγο.

Λυπηρό άλήθεια, Ηλιοβασιλέμα, αυτό που μου γράφεις. Συμπληρώσε σου, φίλος σου, καλό παιδί, από τ' ός πρώτους στο σχολείο, νάρχαται σ' ό σπύτι σου γιά να ιδήτε τα γραμματόσημά σου, και να υπεξικρή από τ' ό Δεσκόμα σου τ' ό καλύτερο! Έννοώ τή λεπτή και δίκαιη θέση σου, άκόμα τήν καλωσύνη σου, τήν ευγένεια σου, τόν όικτο σου, να κήγης πώς δέν είδες και να μόν τ' ό πηξ ύπνοτα. Είναι, άλήθεια, περιπέσεις π' ό κλεμμένος ντρέπεται περισσότερο από τόν κλέφτη... Άλλά έξαρς; γι' αυτόν θάταν καλύτερα αν τ' ός τόλεγες, θ' ό τ' ό γινόταν μάθημα και δέν θ' ό ξανάκανε μιά τ' όσο κακή πρόξη. Άν τόν λυπόσαι λοιπόν πραγματικώς, να τ' ό τ' ό πηξ: «Σ' είδα» δέν με νοιάζει γιά τ' ό γραμματόσημα, σ' ό τ' ό χαρίζω. Άλλά σ' ό τ' ό λέω γιά σένα, γιά τ' ό καλό σου. Μήν εξακολουθήσεις έτσι, δέν σε σματάρει... Θ' ό χλωμιάση, στήν άρχή τ' ός θρηνηθ' άλλα ύστερα θα όμολογήση και θα πείση με δάκρυα στήν άγκαλιά σου. Ή, θα είναι σωμαίνος...

Κόμικη Γατούλα, είχα φυλάξει τ' ό παλιό σου γράμμα, να σ' ό άπαντήσω σ' ήμαρα, όταν έλαβα και τ' ό νέο. Καιρώ γιά τήν άπόφασή σου να μου γράψης κάθε εβδομάδα ύστερ' από ένας χρόνος τριμηνία. Πολλά μετροπρονούς έμας και γιά τ' ό κομμάτι σου και γιά τίς άπαντήσεις σου. Άν δέν είναι καλά, περιμένα να σ' ό τ' ό π' ό τ' ό περικό να τ' ό λές από πρίν «άνουσιουργήματα»...

Μ' άδιαφέρον, Μορφία, διάβασε τίς έντυπώσεις σου από τ' ό άνοιγμα τ' ός σχολείου. Βέβαια, δέν ύπάρχει άπαλασπούλο που να μόν τ' ό συνόδη κάτι σ' ή ζωή του που να τ' ό συγκίνηση. Όσοσδήποτε πρέπει να μόν τ' ό και να τ' ό γράψη. Γι' αυτό δέν θα λάθουν μέρας όλοι στήν άση Κυριακή. Άλλοίωτικα ό Άνανίας δέν θα τήν τελείωνε όστ' σε δέκα χρόνια... Τ' ό έλαβα όλα, Φαίλαγγελάκι, χαίρω πολύ και σ' ό στέλω ό τετράδιο. Σ' όχαριστεί κ' ό Σ. Παρίεργο που φαίνεται να ρωτάς αν ύπάρχη Άνανίας κ' εν ή Κυριακή γίνεται έτσι όπως τ' ό γράφει... Ό Μ. δέν έχει ψευδώνυμο' ό Γ. είναι άκόμα.

δέν ύπάρχει άμφιβολία, Ναυτάκι, πώς τ' ό μαθηματικά έξυφάνουν τόν άνθρωπο, και χαίρω που σ' ό άρέσουν τόσο, όστ' να τ' ό μελετάς και χωρίς έποχρώση. Ό Πλάτων λέει σ' ό τ' ό σημειώνεις, γιάτί στήν άρχαιότητα τ' ό μαθηματικά ήταν άναπόσπαστα από τή φιλοσοφία, μπορούμε μάλιστα να πούμε πώς ή φιλοσοφία τότε άρχίσε από τ' ό μαθηματικά.

Ό, π' όσα παιδιά με διαβάζουν από σ' όνα, Ξανθοούλα! Έλπίζω πώς θα γίνουν και συνδρομητές, άφοδ τ' ό άλλο περιοδικό που παίρνουν δέν τ' ός άρέσει πιά τώρα που γυρνάουν έμένα. Ό κ. Φαίδων σ' όχαριστεί. Έλαβα και τήν έπιταγή κ' έβιτέλεσα τίς παραγγελίες σου. Και τίς δικές μου εχές, Καπετάν Κεραυνό, άλλα τί γιορτή ήταν στίς 26 που γιορτάζεις; Θ' ό πηγες βέβαια στο σχολείο και θα ξαναείδες τήν άγαπημένη σου φίλη. Ναρθεις και μ' ό μερά μαζί, όπως είπες σ' όν κ. Φ. Τ' ό φάρα, άλήθεια, αυτό τ' ό ποιήμα τ' ός Παράσχου, και τί έπίκαιρο σ' ήμαρα!

Φαντάζομαι, Ρήγισσα Άνερούσα, τί φάρα πέρασε σ' ό Μαρούσι με τήν καλή συντροφιά. Άλήθεια όμως, άρχητής να μου τ' ό γράψης και τ' ό τ' ό είναι παλιό. Περισμένω λοιπόν τ' ό νεα, θηλαχ' ή τις έντυπώσεις σου από τ' ό σχολείο. Να ιδούμε, ό φρενικός έλληνοεπίτης θα είναι σ' όν τόν περιαινό, που άνοιγει τίς ψυχές σας στίς έμορφίες τ' όν κόσμο και σ' ός έκανε να νοιώθετε τώρα και τ' ό άληθινό;... Έδώ σ' όματίζουν οι μεγάλες άπαντήσεις. Τριανταφυλλάκι, είχα γιά τ' ό μεγαλύτερο δάθυμ τ' ός Έπιτροπής καλή πρόσοδο και στήν Τσατάρη. — Φάν Μόδινε, με γιά τ' ό καλή πρόσοδο δέν έβρω τ' ό συνδρομή ατόστ' τ' ός περιοδικού γιάτί δέν τ' ό λαβαίνω. — Νόβη, και πάλι, άτυχώς, τ' όρατο σου γράμμα έπεσε στο τέλος' πώς σ' ό άφάνησε ή παράσταση τ' ός «Άντιγόνη»; — Τριανταφυλλάκι τ' ός Έρπασου, καλώς ήλθες απ' τ' ό γαλάζιο νησί αν όχι καθ' αυτό τ' ό «κέλεφος», δηλαδή τ' ό δσπρακό ή τ' ό καινή τ' ός χελώνας, πάντα όμως είναι μιά «σπίδα». — Νεφέλη, έχαριστώ πολύ και εκ τ' όν προτέρων' ό κ. Φ. έλασε τήν άπάντησή σου' έ! έστράπισες και τ' ό θεατή λήξη; μπράβο! — Άλμυρόν, με ναι, από τ' ό φάρα τ' ός άποκαλιφής κ' ός σου τ' ό έστειλα 10 τετράδια. — Σιδηρόν Προσωπίον, έννοια σου, καλά θα πάη κ' αυτός ό χρόνος' ναι, στίς 30 Νοεμβρίου λήγει ή ισχύς όλων τ' όν ψευδώνυμων, όποτε κ' εν έγινε ή έγκριση. — Στοιχειωμένη Καλαμιά, καλλίω άργά παρά ποτ' ναι. σ' ό έξής να μου γράψης συχνότερα τίς εχές μου γιά τ' ό γενεθλιά σου, τ' ό 18 να γίνουν 100. — Ήρακλή, τ' ό έλαβα όλα τ' όν κ. Μάτσα δέν τόν γνωρίζω, από τ' ό δίπλο πηρα τ' ό ποιήμα του που τόσο σ' ό άρεσε' όχι, καμιά λέξη δέν λείπει έκεί που σημειώνεις,

— Ήρα, με γιά τ' ό νέο σπύτι. — Τζόκευ, χαίρω πολύ έννοια σου, δέν θα σε βαρύνε ποτ' ό. — Τινάν, ά, είναι πολύ μικρή με μεγεθύνεται όσο χρειάζεται. — Μαγεμμένη Δοξάκι, Άσπες Γλάς, Μαγεμμένη Φλόγρη, Σιδερένια Χέρι, Ταυρομάχη και Νησιωτοπόδα, καλά μου παιδιά, και τ' ό δικά σου γράμματα διάβασα μ' όχαριστήση, άλλα μου τελείωσε ό τόπος, περιμένα να μου ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, όστ' άναμένεται, αν δέν συνοδεύεται από τ' ό δικαίωμα, όρ. 10. — Τ' ό έγκρίνεται ή άνακοσμητα ισχύουν ως τ' όν 30 Νοεμβρίου 1940. Όσο συνοδεύονται από ά. άνήκουν σ' ό γόρος, και όσα από Κ, σ' ό κορίτσι.

Νέα Ψευδώνυμα (ισχύοντα μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1940): Διαβολοκούτσος, κ. (ΦΤ.Π). Ναυπηγός, κ. (ΕΚ). Μεξικάνος, κ. (ΚΚ). Άφροκρίνο, κ. (ΦΧ). Φούλιον, ά. (ΓΧ). Πειραχτήρι, ά. (ΙΧ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τ' ός φίλους τ' ός: Μελέαγγον (τ' ό κομμάτι τ' ό έλαβα, γιά τόν κ. Φ. τίποτε άκόμα) Ρινκενέιν (πολύ σωστό! είμαστε Έλληνες και πρέπει να άπαρτιστοθούμε τήν πατρίδα μας' ό κ. Π. σ' ό έγραψες ιδιαιτέρως) Νέλωνα (άταχνο τ' ό σούτασ, προπάντων κ' εν ύπερβολή, σ' ό τ' ό έπιταγή κ' έβιτέλεσα τίς παραγγελίες σου.

Και τίς δικές μου εχές, Καπετάν Κεραυνό, άλλα τί γιορτή ήταν στίς 26 που γιορτάζεις; Θ' ό πηγες βέβαια στο σχολείο και θα ξαναείδες τήν άγαπημένη σου φίλη. Ναρθεις και μ' ό μερά μαζί, όπως είπες σ' όν κ. Φ. Τ' ό φάρα, άλήθεια, αυτό τ' ό ποιήμα τ' ός Παράσχου, και τί έπίκαιρο σ' ήμαρα!

Φαντάζομαι, Ρήγισσα Άνερούσα, τί φάρα πέρασε σ' ό Μαρούσι με τήν καλή συντροφιά. Άλήθεια όμως, άρχητής να μου τ' ό γράψης και τ' ό τ' ό είναι παλιό. Περισμένω λοιπόν τ' ό νεα, θηλαχ' ή τις έντυπώσεις σου από τ' ό σχολείο. Να ιδούμε, ό φρενικός έλληνοεπίτης θα είναι σ' όν τόν περιαινό, που άνοιγει τίς ψυχές σας στίς έμορφίες τ' όν κόσμο και σ' ός έκανε να νοιώθετε τώρα και τ' ό άληθινό;... Έδώ σ' όματίζουν οι μεγάλες άπαντήσεις. Τριανταφυλλάκι, είχα γιά τ' ό μεγαλύτερο δάθυμ τ' ός Έπιτροπής καλή πρόσοδο και στήν Τσατάρη. — Φάν Μόδινε, με γιά τ' ό καλή πρόσοδο δέν έβρω τ' ό συνδρομή ατόστ' τ' ός περιοδικού γιάτί δέν τ' ό λαβαίνω. — Νόβη, και πάλι, άτυχώς, τ' όρατο σου γράμμα έπεσε στο τέλος' πώς σ' ό άφάνησε ή παράσταση τ' ός «Άντιγόνη»; — Τριανταφυλλάκι τ' ός Έρπασου, καλώς ήλθες απ' τ' ό γαλάζιο νησί αν όχι καθ' αυτό τ' ό «κέλεφος», δηλαδή τ' ό δσπρακό ή τ' ό καινή τ' ός χελώνας, πάντα όμως είναι μιά «σπίδα». — Νεφέλη, έχαριστώ πολύ και εκ τ' όν προτέρων' ό κ. Φ. έλασε τήν άπάντησή σου' έ! έστράπισες και τ' ό θεατή λήξη; μπράβο! — Άλμυρόν, με ναι, από τ' ό φάρα τ' ός άποκαλιφής κ' ός σου τ' ό έστειλα 10 τετράδια. — Σιδηρόν Προσωπίον, έννοια σου, καλά θα πάη κ' αυτός ό χρόνος' ναι, στίς 30 Νοεμβρίου λήγει ή ισχύς όλων τ' όν ψευδώνυμων, όποτε κ' εν έγινε ή έγκριση. — Στοιχειωμένη Καλαμιά, καλλίω άργά παρά ποτ' ναι. σ' ό έξής να μου γράψης συχνότερα τίς εχές μου γιά τ' ό γενεθλιά σου, τ' ό 18 να γίνουν 100. — Ήρακλή, τ' ό έλαβα όλα τ' όν κ. Μάτσα δέν τόν γνωρίζω, από τ' ό δίπλο πηρα τ' ό ποιήμα του που τόσο σ' ό άρεσε' όχι, καμιά λέξη δέν λείπει έκεί που σημειώνεις,

Είς όσας έπιστολάς, έλαβα μετά τήν 6 Οκτωβρίου θάπαντήση στο έργάσιον.

